
Tým Právnické fakulty: hlavní je profesionální příprava

Tým Právnické fakulty: hlavní je profesionální příprava

Každý den to samé. Den co den mě budík probouzí stejnou písní 5:30. „Eye of the Tiger“ pro lepší motivaci. Oči ještě zalepené, ale tělo moc dobře ví, kudy jít. Studená sprcha, rychlé vyčištění chrupu a už v 5:45 se do mého bytu dobývá kamarád Jarda, absolvent Fakulty tělesné výchovy se zkušenostmi s trénováním vrcholových sportovců. „Tak dělej!“, poví s lehce diktátorským přízvukem. Oči jsou hned rozlepené a v rekordním čase oblékám své zamilované tretry. Ještě snídaně šampiónů – dvě syrová vejce ve sklenici. Po měsíci začínám nalézat na chuti táhlého rosolu něco zajímavého. Teď to ještě polknout a jdeme na to! Zanedlouho na mě Jarda na kole píská, abych běžel v rytmu. Brečet nemá smysl – Jarda stejně říká, že slzy jsou jen romantický pot. A v mém případě by asi představovaly i nedovolený únik tekutin. Šestý kilometr a čas je stále příliš vysoký. Jedním uchem slyším Jardu, jak je celý vzteky bez sebe. Do druhého ucha jsem si nenápadně pustil „empétrojku“. Tenhle trik mám už natolik vychytaný, že si za celý měsíc Jarda nevšiml, že v uchu něco mám. Jen kdyby se mi v tom krámu nezasekla jedna písnička. Eye of the Tiger pořád dokola. To je ale smutná náhoda. Anebo, že by ne?

„Vstávej!“, šeptá mi do ucha přítelkyně. „Nebo zaklapni ten budík a pojd' ještě na chvíli spát.“ Je 7:50. No jo, asi si ještě dáchnu. Pak vstanu, vezmu dvě vajíčka a... slaninu a uděláme si volské oko. Až teď si vybavuju tu strašnou noční můru. Kdo je proboha Jarda? Moment, vždyť Jarda je můj šéf! Proč by mě chodil trénovat?

Vajíčka byla výtečná. Odpoledne bych si mohl jít zaběhat. Je 8:50. Šéf mě zabije, že jdu pozdě. Na běhání kašlu, už tak je dost, že jsem s plným pupkem musel dobíhat tu pitomou tramvaj. A to Univerzitní maraton začíná za necelých 14 dní.



**Tomáš Matějčíný, člen
štafety Právnické
fakulty UK**